

ни животъ мой, и гдѣ надежды кои изважда чело-
вѣкъ отъ добродѣтели за единъ животъ подобрь
по смерти, за да ме утѣши въ слабости старости
моея. Това що желяю азъ, не е за да стана царь,
но да се не раздѣля никогда отъ твѣя двоица человекъ
що видите.

На конецъ, Критине се обратиха кадѣ Менто-
ра да му кажатъ сосѣ молбу: кажи намъ, о премуд-
рѣйшій и величайшій всѣхъ смертныхъ, кажи ни
кой е оный кого можемъ избра ные за царя: не
щемъ вы остави да излезете изъ острова до гдѣ ни
не покажете кого требува да изберенъ. Онъ имъ
отговори, кога бѣхъ между това множество зри-
телей, согледахъ едного человекъ кой нѣмаше на
лице свое никакво показаніе за голѣмъ человекъ:
той е единъ старецъ доволно мужественъ. Попы-
тахъ кой е той человекъ, и отговори ми че се
именува Арістодимъ. Послѣ чухъ показующе ему и
двоица сыны неговы кои се нахождаха въ число
подвизаемыхъ; онъ се показоваше че нѣма ни одну
радость за тую вѣсть, и рѣче: заради единого отъ
тѣхъ отнюдъ не му желяю бѣды царствія; а за дру-
гаго, любовь що имамъ къ отечеству, не позволя-
ва ми да го вида никогда да царствова. Отъ това
познахъ че той отецъ съ одну праведну любовь
обычаше единого своего сына заради добродѣтель
негову, и че не ласкае отнюдъ другаго ради сует-
ства его. Любопытство мое се простре подолго, и
попытахъ у що е преминалъ животъ свой до сега.
Единъ отъ жителей вашихъ отговори ми тако,
онъ носи много време оружіе между войны наши,
тѣло негово е покрыто отъ раны: чистая обаче
добродѣтель его коя ненавиди ласкателство, по-